

nastikforeninger, Idrætsforeninger og lignende, saa Skytteforeningerne i Virkeligheden ikke er nødvendige. Dertil kommer, at i de allerfleste Kredse — ja, det er maaske for stærkt et Udtryk —, men i alt Fald i mange Kredse lever Skytteforeningerne nu som Karikaturer af sig selv. Man kan dele Medlemmerne i to Dele, vel ikke med matematisk Nøjagtighed, men i det store hele træffer det alligevel det rigtige. Den ene Del bestaar af yngre Skytter, som til Dels veksler fra det ene Aar til det andet, unge Mennesker, som ikke kan skyde og heller ikke lærer at skyde, fordi der aldrig finder nogen Undervisning Sted. Disse unge Mennesker melder sig ind for at komme med til Foreningernes Fester og Baller, og de hverken faar eller attraar noget andet Udbytte af deres Medlemsret. Den anden Del bestaar af ældre Skytter, som drager fra den ene Præmieskydning til den anden. Naar man gennemlæser de lokale Præmielister, vil man som oftest finde de samme Navne Gang efter Gang som Præmietagere. Og hertil kommer, at der ikke finder nogen Kontrol Sted med disse Skytteforeninger. Jeg har mere end en Gang ved Kredsskydningerne paa Landet set de unge Mennesker sidde i eller udenfor Skydeteltet med en tændt Cigar i Munden i umiddelbar Nærhed af aabne Krudtfustager. Ogsaa det, synes jeg, taler for, at de Penge, der gives ud til Skytteforeningerne, ikke anvendes godt.

Den Debat, som er ført om Maksimalpris eller Ikke-Maksimalpris, skal jeg ikke blande mig i; men jeg vil gerne understrege, hvad der fra flere Sider er nævnt, og som maaske er det i den Tale, som det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) holdt, der har gjort det stærkeste Indtryk, nemlig dette, at Samfundets Stifbørn — de, der, som det ærede Medlem sagde, bor i de smaa Hytter ude paa Landet, altsaa Landarbejderne —, at de ikke maa glemmes. Jeg føler mig ganske overbevist om, at der indenfor alle Partier er Villighed til at arbejde med paa at komme dem til Hjælp herfra, det tvivler jeg slet ikke paa. Men det skulde jo ikke være nogen Almissee. Det gælder om at finde en Form, hvorunder disse Arbejdere kunde modtage det, der ydes dem, som en Ret, og hvorved denne Ydelse eller Nydelse kunde skabe Betyggelse for deres Hjem. Jeg har nylig læst, det har vi vist alle sammen, at Murersvendene, der arbejder paa Christiansborg Slot, vil have garanteret en Mindsteløn af 90 Øre i Timen. Naa, jeg

har aldrig noget imod, at Arbejderne søger at sikre sig deres Løn, og jeg vil heller ikke paastaa, at dette i og for sig i alle Tilfælde vil være for meget; men jeg vil gøre opmærksom paa, at med en Mindsteløn af 90 Øre i Timen vil en Murersvend kunne tjene det samme paa een Dag, som Flertallet af vore Landarbejdere tjener paa en Uge. Det, finder jeg, er et Misforhold, stærkt, grelt, urimeligt, ja forførdeligt. Var det ikke muligt, at der ved Lov kunde fastsættes en Mindsteløn for Landarbejderne, saaledes for Eksempel, at ingen gift daglønnet Landarbejder maatte lønnes med mindre end 3 Kr. daglig? Jeg ved, der er mange Steder, eller i alt Fald nogle Steder her i Landet, hvor Mindstelønnen ikke en Gang er 3 Kr. daglig. Det staar nemlig for mig saaledes, at det er tvivlsomt, om vi Politikere overhovedet kan stilles overfor nogen større Opgave end den at sikre Arbejderen en Løn, saa det er muligt for ham og hans Familie at føre en menneskeværdig Tilværelse. Jeg har i største Delen af mit Liv færdedes ude paa Landet blandt disse Smaafolk, jeg kender dem og ved, hvor trist de mange Gange har det. Man vil vel sige, naar jeg kommer og stiller Forslag om ved Lov at indføre en Mindsteløn, at det er et meget ekstraordinært Skridt. Jeg vil svare: Javel, men vi lever netop i disse Aar i høj Grad under ekstraordinære Forhold, under Forhold, hvor det store Landbrug tjener ekstraordinært. Saa synes jeg netop, Tiden maa være inde til ogsaa at foretage et ekstraordinært Skridt, hvor Talen er om at hjælpe disse Landets Stifbørn.

Maaske vil det være ærede Medlemmer bekendt, at Tanken om en Minimumsløn slet ikke er ny og langt fra opfundet af mig. Den 3. Februar 1909 udtaler en engelsk Parlamentskommission enstemmigt, at det er lige saa billigt gennem Lovgivningen at bestemme et Mindstemaal af en Løn, som det er at bestemme et Mindstemaal af Sundhedsindretninger, Rumforhold, Lufttilførsel o. s. v. i Fabrikker, og den første Minimumslov blev vedtaget enstemmigt baade i Over- og Underhuset den 20. Oktober 1909. Jeg skal tilføje, at den kun gjaldt for visse Industriarbejdere. Men allerede den 28. Marts 1912 gennemførtes den anden Minimumslov, som omfattede samtlige Minearbejdere. Den fremkom som Hjælp fra den liberale Regering imod Grubejerne, som havde sejret i Strejkekampen, og Minearbejderne er den Dag i Dag vel tilfredse med denne Lov. Deri-